

## Capitolul I

Bineînțeles că era încă întuneric afară, când telefonul meu îmi întrerupea un vis ciudat și neclar. Abia am reușit să deschid un singur ochi și am pipăit noptiera de lângă pat, până l-am simțit cu degetele.

— Sima, am mormăit.

— Trezirea, ai un vizitator, se auzi vocea șefului meu, și am oftat greu.

— Repet, morții nu se pun. Crimă sau sinucidere?

— Sinucidere. Dar, avem nevoie de certificatul medico-legal.

— Sunt pe drum, i-am spus înainte să închid, apoi i-am coborât obosită câțiva sfinți.

Toaleta era pe primul plan acum, apoi spălatul pe dinți și pieptănatul parțial. Oricum mi-am prins părul blond într-un fel de coc dezordonat, în vârful capului. Jeanși, tricoul din bumbac, teniși și un jersey, le-am îmbrăcat rapid. Geanta mare, neatinsă din seara precedentă, mă aștepta la fel de grea, ca în fiecare zi.

După aproape o jumătate de oră, timp în care m-am oprit doar să iau două cafele lungi cu lapte, am ajuns la imensa secție de criminalistică. L-am salutat pe „Bambi”, portarul tânăr, înalt și slab ca și o așchie, dar extrem de blând și rușinos. Își cam meritase porecla.

La etajul trei, domnul Gruia mă aștepta nerăbdător în fața laboratorului.

— Slavă Domnului! exclamă el, luând cafeaua pe care i-am întins-o și urmându-mă în timp ce treceam nepăsătoare pe lângă el și intram în încăpere. Familia

ei a înnebunit, la propriu! Nu vor să accepte varianta sinuciderii.

— Sunt în faza de negare, treci mereu prin asta, mi-am dat ochii peste cap, aprinzând becurile orbitoare și închizând puțin ochii.

— Corect, dar sunt tot mai bătrân pentru asta, oftă el. Uită-te la ea și spune-mi ce vezi, îmi indică cadavrul de pe masa din inox, aflat încă în husa neagră.

Am mai luat o gură de cafea, mi-am dat jerseul jos și m-am apropiat. Am desfăcut fermoarul sacului și i-am înlăturat marginile.

— Femeie albă, șaisprezece ani, în jur de patruzeci și cinci de kilograme, prezintă urme de conținut gastro-intestinal pe haine, semn că sinuciderea a provenit, cel mai probabil, în urma ingerării de medicamente pe cale orală. Prezintă semne roșiatice pe gât, ceea ce înseamnă că există și un iubit, care ar putea fi factorul declanșator.

— Foarte bine, Sima. Te aștept în biroul meu până la prânz.

Am oftat încă o dată, privindu-l pe el cum iese din laborator, apoi pe ea, inertă și aproape rece.

— Măcar tu dormi, i-am spus, înainte să mă echipez și să fac cunoștință cu interiorul ei.

La ora doisprezece fix i-am trântit pe birou raportul autopsiei.

— Somnifere. Ce a rămas în stomacul ei și insuficiența renală sunt dovezi clare ale sinuciderii.

Căpitanul îmi rânji mulțumit.

— Liber restul zilei.

— Până apare unul nou, am replicat, ridicând o sprânceană.

— Riscul meseriei, ridică din umeri, iar eu am zâmbit, dând resemnată din cap.

— Pe mâine, am apăsător cu subînțele cuvintele și m-am îndreptat obosită spre parcare subterană.

Un Audi R8 Spider, de un alb impecabil, mă aștepta cuminte. Îl iubeam ca pe ochii din cap, la propriu și-mi plăcea la nebunie să apăs accelerația până în podea. Asta aveam de gând să fac și acum, aveam de gând să-mi las gândurile să zboare cu peste o sută de kilometri pe oră, până la casa alor mei.

Mama îmi deschise și mă îmbrățișă cu drag, apoi tata apără în spatele ei.

— Era să nu te recunosc, mă tachină el, și parcă îmi priveam ochii în oglindă.

— Am doar mult de lucru, am ridicat din umeri.

— Pe naiba, dădu el din mână.

— Max! Exclamă mama, zâmbind.

— Ce vreau să spun, continuă el cu o figură nevinovată, este că ar trebui să ne vizitezi mai des. Ne e dor de tine, prințesă!

— Și mie de voi, am spus, îmbrățișându-l.

Tata era genul de om puternic, neînfricat, acoperit din cap și până în tălpi cu tatuaje și care se lupta mereu pentru ceea ce își dorea. El ținea mereu familia unită. Mama, în schimb, era o fire directă, dar blândă și sensibilă. După părerea mea, se potriveau perfect unul cu celălalt.

— Alex? i-am întrebat, în timp ce înfulecam, cincisprezece minute mai târziu, omleta mamei.

— A rămas la niște prieteni, răspunse ea.

Eu și tata am schimbat priviri pline de subînțeles.

— Vrei să spui, prietene? am rânjit.

— Băiatul are niște hormoni de potolit, chicoti tata.

— Voi, bărbații Sima, sunteți toți la fel!

— Știu că îți place, o tachină tata, prinzând-o de talie când trecu pe lângă el și o trase în poală.

Au chicotit amândoi, ca doi îndrăgostiți neatinși de timp, iar tata îi sărută umărul, apoi gâtul, iar mama îi zâmbi tandru. Erau atât de frumoși împreună, dar știam că aceasta se datora felului în care și-au trăit povestea de dragoste. Erau alte vremuri, bărbații erau bărbați în adevăratul sens al cuvântului. Acum, majoritatea poartă cercei cu diamant, au sprâncene cât o scobitoare și le strălucește pielea bronzată de pe picioare.

Am închis ochii pentru a-mi scoate din minte aceste orori și am continuat să îmi petrec ziua alături de ei, simțind un sentiment de vinovăție din cauza faptului că, într-adevăr, îi vizitam destul de rar.

Era trecut de ora nouă când am ajuns acasă, am apucat să mă schimb în pijamaua mea obișnuită, când telefonul sună iar. Am răspuns după primul ton.

— În zece minute la laborator. Omucidere.

La naiba! De ce toată lumea trebuie să moară astăzi?

Mi-am luat iar lucrurile, bombănind, și m-am întors înapoi la locul unde, în urmă cu câteva ore, mi se promitea o zi liberă.

## Capitolul II

Era forfotă mare în clădire. Aveam o bănuială că acel cadavru, pentru care am fost sunată, era principalul motiv. M-am îndreptat spre scări, liftul fiind ticsit, în timp ce îmi căutam cheile de la birou. Un șoc mi-a trecut prin corp când m-am lovit de ceva tare, tot conținutul genții zburând din mâinile mele și împrăștiindu-se pe podea.

— Ce dracu'..., am apucat să expir cuvintele.

— Toanto, fii atentă pe unde mergi!

Sursa acelei voci groase și furioase era un bărbat brunet, înalt, foarte bine făcut, care mă privea acum încruntat.

— Toantă să-i spui lui mă-ta, imbecilule! m-am rățoit la el.

— Ascultă aici, dom'șoară... întinse un deget spre mine, dar un bărbat șaten, pe care îl știam din vedere, îl strigă, în timp ce ținea liftul pe loc.

— Vino, Adam! Nu stau așa la nesfârșit!

Îmi aruncă o ultimă privire, care era echivalentă cu: „Ai noroc, de data asta!”, iar înainte să se închidă ușile liftului, i-am arătat degetul mijlociu.

Mi-am adunat de pe jos lucrurile și m-am grăbit pe scări, până la etajul trei. Am deschis ușa laboratorului unde căpitanul împreună cu imbecilul de mai devreme și prietenul lui erau deja în jurul unui trup de femeie. Care, apropo, arăta groaznic!

Ne-am privit în ochi o secundă fulgerătoare.

— Sima! Intră, intră! Îmi spuse căpitanul. Detectivul Rus are un nou partener. Faceți cunoștință,